

Čtvrtá neděle velikonoční

Sestry a bratři v Kristu, milí mladí přátelé,

slavíme čtvrtou velikonoční neděli, kterou nazýváme Nedělí Dobrého Pastýře. Byl to papež sv. Pavel VI. (Giovanni Battista Montini), který po II. vatikánském koncilu ustanovil tuto neděli za den kněžských a duchovních povolání. Snad by bylo případné, abych připomněl, že patří do řady papežů, kteří měli opravdu přátelský a velmi vřelý vztah k naší zemi a k našemu národu. Díky svým dvěma přátelům, bratrům Karlu a Pavlu Weirichovým byl seznámen s naší historií a v době druhé světové války zaštil svou osobou Svatováclavskou nadaci určenou k údržbě svatováclavského oltáře v bazilice sv. Petra. Tato nadace zachránila život téměř třem stům mužů a žen židovského původu z Československa a Itálie. To jsou kořeny osobního vztahu sv. papeže Pavla VI. ke ctihodnému kardinálu Josefu Beranovi, pražskému arcibiskupovi a primasovi Čech. S ním se můžete setkat v katedrále sv. Víta, kde se u jeho hrobu můžete pomodlit. A navštívíte-li někdy po době koronaviru Řím, může Vám poskytnout svůj útulek římský Velehrad, který také vznikl z této iniciativy.

A tak s odvoláním na dvě zmíněné velké osobnosti naší církve obracím se k Vám mladým mužům a ženám, či chlapcům a dívkám, abyste pokud zaznamenáte ve svém nitru Ježíšova slova: „Pojď a následuj mě!“, měli odvahu jít za ním. Víme, že k nám nehovoří ani pomocí mobilu, či jiných sdělovacích prostředků, ale jak nás poučují proroci, *stane se jeho slovo v nás* a dotkne se nejnepříjemnějších vrstev naší existence a zve nás. Stejně tak jako před více než tisíci sto lety se stalo slovo v nitru sv. Ludmily, již je zasvěcen tento rok. Ona vedla k Bohu nejen svého vnuka, sv. Václava, ale i za nás se přimlouvá, abychom neměli strach otevřít mu své srdce a dát mu svůj život.

Vzpomínám na barokní obraz Nejsvětějšího Srdce Ježíšova v mém rodném městě s nápisem *Praebe fili mi cor tuum mihi*. Tento výraz není tak docela běžný a nelze ho jednoduše přeložit jako „dej mi můj synu své srdce“. Je to zvolání k vydanosti, k odevzdání toho nejhlubšího co mám, co jsem a co mohu dát. Vždy když se setkáváme s Dobrým Pastýřem, který dává svůj život za své ovce, pak dochází k oné hluboké výměně naznačené Ježíšovým zvoláním. Vydat se na tuto cestu znamená vydat se za Tím, který dává smysl našemu životu, naší práci, do které se musíme cele ponořit, abychom ve chvílích, kdy nalezneme Jeho, našli také sebe. V současné době se velmi často dočítáme, že především mladí lidé a dokonce i děti trpí ztrátou smyslu svého života. To není jen důsledek samoty a

uzavřeného prostoru. To není jen důsledek toho, že nemám kontakt s druhými. Ale je to výkřik existenciálního osamění – *nevím, čím jsem, a nevím, komu patřím*. Hledání štěstí, hledání lásky a výkřik: „*Chci žít!*“ se naplní, když onu výzvu *Praebe fili mi cor tuum mihi* dokážeme uskutečnit. Tento výkřik můžeme slyšet v Getsemanech, jak jsme mohli prožít na Zelený čtvrtek, ale tento výkřik zazní také na kříži o Velkém pátku.

Proč připomínám tato slova. Zmíněný papež Montini i kardinál Beran prožili dotek Ježíšova volání a prošli hlubokou školou života v okolnostech, které byly mnohem tvrdší než doba pandemie covidu. A právě v takovýchto dobách se rodí kněžská a duchovní povolání. A tak prosím Vás všechny, kteří uslyšíte tato moje slova, či přečtete si tyto moje řádky, modlete se se mnou za nová kněžská a duchovní povolání, modlete se za ty, kteří se touto cestou vydali, aby dokázali jít Ježíšovou cestou a měli odvahu spolu s prorokem Jeremiášem vyslovit větu: „Svedl jsi mě, Hospodine, a dal jsem se svést.“ (Jer 20,7)

V existenciálním prožitku opuštěnosti zazní tento výkřik proroka Jeremiáše ne jako projev osamění a opuštěnosti, ale jako slova radosti podtržená životní zkušeností.

+ Dominik kardinál Duka OP
arcibiskup pražský

